

Det må kunne gøres på en lettere og mere smidig måde, så man føler, at det offentlige ikke bare stiller sig hindrende i vejen for det frivillige arbejde ude i idrætsforeningerne. Og det kan sagtens – uden nogen som helst problemer – køre sammen med, at man selvfølgelig stiller nogle skrappe krav til selve behandlingen og til hygiejneuddannelsen af det personale, der ellers er på det pågældende sted.

Kristian Jensen (V):

Når det er sådan, at Venstre og også Det Konservative Folkeparti har taget den her sag op, er det, er jeg sikker på, netop fordi vi føler, at det foreningsarbejde, der bliver gjort i Danmark, den frivillige indsats, der bliver lagt, er værd at tage vare på og støtte frem for at lægge en dæmper på den og lægge omkostninger i vejen for den.

Derfor er det da også, jeg vil høre, om det ikke er muligt for fødevarerministeren at lave regler, der definerer det her område, på samme måde som der er regler, der definerer andre specielle områder. Her tænker jeg på enkeltstående begivenheder. Det er jo sådan, at det er muligt for enkeltstående arrangementer at få de her fritagelser, på trods af at man skulle mene, at opholder man sig 4 dage på Roskildefestivalen, er der større risiko for at blive syg af den mad, man spiser dér, end hvis man tager en rød pølse onsdag aften efter håndboldtræningen.

Er det ikke muligt at lave regler, der også omfatter området frivillig, ulønnet arbejdskraft?

Svend Heiselberg (V):

Har ministeren har aldrig tænkt på, hvorfor og hvordan man ødelægger alt frivilligt arbejde? Har ministeren aldrig tænkt på, at vi bliver gjort lidt til grin ved at rende med alle mulige tåbelige ting, som man kan finde på i de forskellige ministerier, nogle ting, som ingen betydning har, f.eks. om man skal på kursus eller man ikke skal på kursus for at sælge en pølse, når idrætsforeningen holder fest.

Der må dog være grænser for, hvad man kan byde befolkningen.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg må sige til hr. Svend Heiselberg, at det, der bliver beskrevet nu, er der jo netop taget højde for. Vi har jo netop sikret, at når vi har enkeltstående begivenheder i en idrætsforening, som afholder idrætsdage eller andre arrangementer, som er enkeltstående begivenheder, så gælder

disse krav ikke. Vi ønsker netop ikke at fjerne muligheden for, at man kan have de arrangementer, som man har tradition for.

Det, vi i realiteten taler om, vil jeg sige til hr. Svend Heiselberg – det er så også svar til de andre, der har spurgt – er, at der er nogle enkelte frivillige organisationer, idrætsorganisationer, som har besluttet sig for at deltage i et kommercielt marked, som har et cafeteria med borde, med faste prisskilte, med et stort udbud af varer, med faste åbningstider og alt muligt andet; de deltager på lige fod med grillbaren, der ligger nede omkring hjørnet.

Og så er det, jeg siger: Skal de så ikke behandles ens, grillbaren dernede om hjørnet eller den idrætsorganisation, som har besluttet sig for her at have en kommerciel forretning? Det synes jeg de skal.

Så synes jeg, hr. Svend Heiselberg skal lægge mærke til, hvad jeg sagde indledningsvis, at hvis det er sådan, at de fødevarer, man vælger at tilvirke, er af en art, så det er til at håndtere, så skal man fortsat have lov til det.

Jeg vil gerne understrege, at det her jo ikke er noget, der er opfundet i nogle regeringskontorer. Det her er faktisk en udløber af en ganske fornuftig debat, der har været i det danske samfund, som har taget den indgangsvinkel, at vi ikke vil acceptere, at så mange mennesker hvert år bliver syge af mad, og derfor har vi lavet nogle regler.

Derfor vil jeg også gerne sige: Er der noget, regeringen støtter, så er det det frivillige idrætsarbejde. Det synes vi er ganske udmærket og glimrende, og derfor har vi netop friholdt enkeltstående arrangementer. Vi har netop sagt, at hvis der er en idrætsforening, som ikke vil ud og være, hvad skal vi sige, kommerciel konkurrent i forhold til andre, til flere forretninger, som ikke ligger ret langt derfra, så skal den heller ikke belemres med de her ting.

Og så har vi et møde – så vidt jeg ved i dag – hvor vi netop prøver på at snakke med de her organisationer om, hvordan vi kan tilrettelægge dette også på en måde, så det er til at håndtere for alle parter.

Regeringen er bestemt lige så meget optaget af det frivillige arbejde, at det har gode vilkår, men vi er også optaget af, at almindelige mennesker ikke bliver syge af at gå ind og spise et måltid mad.

Hermed sluttede spørgsmålet.